

Jiří Weigl: Nechod' Vašku s pány na led

- CZ24 News | 20. prosince 2023

UKRAJINA: V poslední době v našem mediálním mainstreamu nahradil vítězné fanfáry nad ukrajinskými vítězstvími, kterým však nějak neodpovídal vývoj na mapách, poněkud nečekaný pesimismus. Náhle všude čteme o neúspěšné ukrajinské ofenzívě, o upadající morálce vojsk, nedostatku vojáků, zbraní a munice, o rozporech ve vedení země. A Rusové nastupují a znovu útočí, Ukrajina nemá peníze, pomoc ze Západu ochabuje, podpora její války klesá. Prezident Zelenskyj zoufale cestuje kolem světa a prosí o zbraně a peníze.

Jde především o USA, které jsou hlavním aktérem udržujícím dosud Ukrajinu v boji. Republikáni podmiňují pokračování pomoci změnou imigrační politiky prezidenta Bidena a blokují v této věci jednání Kongresu. Evropa je nejednotná.

Ukrajina začíná po dvou letech války narážet na realitu velmocenské politiky, která není na první pohled v záplavě pokryteckých frází a propagandy zřetelná. Pro Rusko představuje vývoj na Ukrajině zásadní národní zájem. Opakovaně signalizovalo, že je kvůli tomu ochotnou jít do války a také to učinilo. Západ naproti tomu za dva uplynulé roky jasně prokázal, že kvůli Ukrajině do války s jadernou velmocí ochoten jít není. A to je základní rozdíl, který se dříve nebo později musí projevit.

Kritika Západu, že poskytl Ukrajině pozdě a málo zbraní, peněz a munice je sice oprávněná, ale vyjadřuje nepochopení situace. Nejedná se o žádnou hloupou chybu. Západ tyto prostředky poskytl tak, jak to odpovídá jeho zájmům v tomto konfliktu. A ty nejsou totožné se zájmy Ukrajiny, která hovoří o obnovení svých předválečných hranic a znovudobytí všech obsazených území. Tyto cíle Západ evidentně úplně nesdílí, i když to neříká nahlas. Jeho prioritou je prodloužení konfliktu tak, aby došlo k maximálnímu oslabení Ruska. Získá-li dojem, že Rusko mocensky a vojensky naopak posiluje, bude mít zájem konflikt ukončit, bez ohledu na priority Ukrajiny.

Ukrajinci začínají doplácet na svou naivitu, že někdo jiný z daleka za ně vyřeší komplikované vztahy s jejich velkým sousedem. Kdyby pohlédli do historie a hledali v ní poučení, jistě by si rozmysleli spoléhat tak fatálně na pomoc a podporu ze Západu.

My rádi hovoříme o Mnichovské zradě, ale tehdy nám západní spojenci alespoň otevřeně ultimativně poručili kapitulovat před požadavky Německa. My jsme je poslechli, válku v okupaci přežili lépe než ostatní a svůj stát poté obnovili. Hůře dopadli Poláci. Západní velmoci jako spojenci Polska po jeho napadení sice vyhlásily Německu válku, ale bez jediného výstřelu přihlížely rozdrčení a zničení oběti, aniž by učinily cokoli na jeho záchranu či pomoc. Říkalo se tomu tehdy „podivná válka“. Polsko za války ztratilo 6 miliónů životů.

Povzbuzující pro spojence Západu není ani zkušenost s válkou ve Vietnamu, kde se po letech brutální války USA především z vnitropolitických důvodů rozhodly konflikt ukončit a hodily přes palubu své dosavadní jihovietnamské spojence. Henry Kissinger a severovietnamský předák Le Duc Tho byli odměněni Nobelovou cenou míru, ale statisíce Jihovietnamců zoufale prchaly do zahraničí před severovietnamským komunistickým režimem. Ten je dnes respektovaný a oceňovaný partnerem nejen USA, ale i naší havlovské zahraniční politiky.

Optimismus nevyvolává ani příklad Iráku, kde se po svržení režimu Saddáma Husajna a následné chaotické gerilové válce Američané po 8 letech bezvýsledného válčení stáhli a ponechali rozvrácenou zemi se statisíci oběťmi a milióny uprchlíky v podstatě svému osudu. Země je dodnes nefunkční a podléhá vlivu sousedního iránského režimu.

Ještě děsivější memento představuje válka Západu v Afghánistánu, která trvala dvacet let, měla za následek milióny obětí a uprchlíků a rovněž skončila nečekaným stažením Američanů po dohodě s hnutím Tálibán, proti kterému se celých dvacet let bojovalo. Naše propaganda při tom neustále hlásala že se „u Kábulu bojuje za Prahu“, a to tak dlouho, až byla Tálibánu odevzdána i téměř veškerá výzbroj americké armády na afghánském území.

Oblíbené pořekadlo říká, že velmoci nemají přátele, ale pouze své zájmy. Rozumní politici o tom vědí, berou to v úvahu a chovají se obezřetně. Po dosavadních zkušenostech si Ukrajina už důvěřivost dovolit nemůže. Zahájení přístupových rozhovorů o vstupu do EU je sice hezké gesto, které nikoho nic nestojí, ale Turci by mohli Ukrajincům vyprávět, jak se o tomtéž dá vyjednávat bez výsledku dlouhá desetiletí. A tak je to bohužel se vším. Rozhodují zájmy, a nikoliv slova a gesta.

Tomu, kdo žije v iluzích, je třeba zopakovat české pořekadlo – Nechod' Vašku s pány na led....

AUTOR: Jiří Weigl

[ZDROJ](#)